

Sygn. akt V K 1812/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale V Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Aneta Talaga**

Protokolant : Teresa Kowalewska

przy udziale

Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto Justyny Trzcńskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 marca 2013 roku

sprawy karnej z oskarżenia publicznego:

A. D.

c. J. i B. z d. M.

ur. (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

w dniu 11 stycznia 2012 r. we W. użyła przemocy wobec K. S. polegającej na szarpaniu, przewróceniu na ziemię i przytrzymywaniu, czym doprowadziła go do stanu bezbronności, a następnie zabrała w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) wraz z kartą SIM oraz telefon komórkowy marki S. (...) o łącznej wartości 70 złotych

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżoną A. D. za winną popełnienia zarzuconego jej czynu wyżej opisanego w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierza jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności na 5 (pięć) lat okresu próby;

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżoną A. D. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 70 (siedemdziesiąt) złotych na rzecz K. S., w terminie 6 (sześciu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonej na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania) od dnia 02 sierpnia 2012 roku do dnia 03 sierpnia 2012 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/134/12, poz. 1-2, k. 11 akt i zarządza pozostawienie ich w aktach sprawy;

VII. na podstawie art. 624§ 1 kpk oraz art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych w tym od opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia a wynikające z przeprowadzonej analizy zgromadzonych i przeprowadzonych w toku postępowania jurysdykcyjnego dowodów :

W dniu 10 stycznia 2012 roku K. S. przyjechał do W. odwiedzić swoich znajomych. W czasie pobytu we W. spożył alkohol w postaci pięciu opakowań piwa o poj. 0,5l. Chcąc wrócić do swojego miejsca zamieszkania późnym wieczorem wsiadł do autobusu jadącego w stronę dworca PKP W.-M..

Dowód : zeznania świadka K. S. k. 3 i 166 akt,

Trasa autobusu przebiegała między innymi przez osiedle K. oraz N.. Na jednym z przystanków do pojazdu wsiadły dwie młode kobiety, którymi okazały się być A. D. i A. B.. Pomiędzy kobietami a K. S. nawiązała się rozmowa. W jej trakcie K. S. zaproponował, żeby wypili razem piwo.

Dowody : zeznania świadka K. S. k. 3 i 166 akt,

wyjaśnienia oskarżonej A. D. k. 54-55 akt,

protokół okazania k. 19-22 akt

Na przystanku na pl. (...)K. S., A. B. oraz A. D. wysiedli z autobusu i około godziny 1:00 udali się do sklepu nocnego, gdzie K. S. kupił alkohol. Następnie wszyscy razem udali się na przystanek autobusowy przy budynku (...), gdzie zaczęli spożywać zakupiony przez K. S. alkohol.

Dowody : zeznania świadka K. S. k. 3 i 166 akt,

wyjaśnienia oskarżonej A. D. k. 54-55 akt,

protokół okazania k. 19-22 akt

Okolo godziny 2:15 ,dnia 11 stycznia 2012 roku K. S. stanął koło wiaty przystanku i zapalił papierosa. W tym momencie podeszła do niego A. D. i wykorzystując jego stan upojenia alkoholowego zaczęła szarpać go za kurtkę oraz próbowała przewrócić na chodnik, co po chwili jej się udało. Kiedy K. S. znajdował się na ziemi A. D. usiadła na jego udach , przyciskając go do ziemi swoim ciężarem ciała . Następnie zaczęła przeszukiwać jego odzież. Z kieszeni spodni K. S. wyciągnęła dwa telefony komórkowe będące jego własnością, jeden marki S. (...), model (...), wraz z kartą SIM o nr abonenckim (...)o wartości 20 zł oraz drugi, marki S.(...), o wartości 50 zł. K. S. ze względu na ilość spożytego uprzednio alkoholu nie był w stanie przeciwdziałać temu zachowaniu A. D..

W tym czasie A. B., która stała kilka metrów od miejsca, w którym A. D. przewróciła K. S. na chodnik, próbowała słownie nakłonić A. D. do zaprzestania ataku. Po zabranii telefonów komórkowych A. D. wstała pozostawiając K. S. na ziemi i podeszła do A. B..

Dowody : zeznania świadka K. S. k. 3 i 166 akt,

wyjaśnienia oskarżonej A. D. k. 54-55 akt,

protokół okazania k. 19-22 akt

K. S. udał się wówczas w stronę postoju taksówek znajdującego się w pobliżu przystanku autobusowego, na którym doszło do zdarzenia, i poprosił taksówkarza o wezwanie policji, co też ten uczynił. W tym czasie A. D. wraz z A. B. udały się w stronę ulicy (...) we W..

Dowody : zeznania świadka K. S. k. 3 i 166 akt,

wyjaśnienia oskarżonej A. D. k. 54-55 akt.

protokół oględzin k. 14-15

Jeden z zabranych K. S. telefonów komórkowych A. D. zostawiła dla siebie, drugi dała A. B.. Obie telefonów tych później używały jak własnych. A. D. zatrzymany telefon wyrzuciła, kiedy się zepsuł, również A. B. wyzbyła się jego posiadania.

Dowody : wyjaśnienia oskarżonej A. D. k. 54-55 akt,

protokół zatrzymania k. 24 akt,

protokół przeszukania k. 25-26 akt,

protokół przeszukania k. 27-28 akt

protokół zatrzymania k. 43 akt,

protokół przeszukania k. 44-45 akt,

protokół przeszukania k. 46-47 akt.

K. S. w wyniku zdarzenia doznał otarć naskórka na kostkach palców prawej dłoni. Rozerwaniu uległa także kieszeń jego kurtki, znajdująca się po prawej stronie na wysokości klatki piersiowej.

Dowód : zeznania świadka K. S. k. 3 i 166 akt,

A. D. urodziła się 15 czerwca 1990 roku, jest mężatką, matką jednego dziecka w wieku 3,5 lat, ma ograniczone prawa rodzicielskie, posiada wykształcenie gimnazjalne, nie ma wyuczonego zawodu, pozostaje na utrzymaniu rodziny. Nie była leczona odwykowo, neurologicznie oraz psychiatrycznie. Jest uzależniona od środków psychoaktywnych, przy czym od marca 2012 roku nie odurza się. Była uprzednio karana sędownie w latach 2008-2011 za czyny z art. 158 § 1 k.k., wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia Wydział II Karny z dnia 4.03.2008r, w sprawie II K 187/08 z art. 281 k.k., 160 § 2 k.k., wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia Wydział II Karny z dnia 1.12.2010r, w sprawie II K 977/10 , z art. 278 § 1 k.k., 280 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny z dnia 21.10.2011, w sprawie III K 427/10.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonej A. D., k 53-54 akt ,

wywiad środowiskowy , k. 78 akt ,

opinia sądowo-psychiatryczna, k. 88-91 akt,

karta karna, k. 69 akt

wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny z dnia 21.10.2011, w

sprawie III K 427/10, k. 80-84 akt

wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia Wydział II Karny z dnia

1.12.2010r, w sprawie II K 977/10 , k. 85-86 akt

wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia Wydział II Karny z dnia

4.03.2008r, w sprawie II K 187/o8 , k. 87 akt

Zgodnie z treścią końcowych wniosków opinii sądowo-psychiatrycznej opracowanej na użytek niniejszej sprawy karnej wobec A. D. nie zachodzą przesłanki do wykluczenia po jej stronie zawinienia w odniesieniu do realizacji znamion występku z art. 280 § 1 k.k. na mocy art. 31 § 1 k.k. ani też umniejszające ją w stopniu, który pośrednio wynika z treści art. 31 § 2 kk. Biegli wykluczyli też atypowy bądź patologiczny charakter upojenia alkoholowego tempore criminis. Stwierdzono, iż A. D. ma nieprawidłową dyssocjalną osobowość, słabo wykształconą uczuciowość wyższą oraz niski krytycyzm.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna, k. 88-91 akt.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonej A. D. w zakresie zarzuczonego jej czynu z art. 280 § 1 k.k. nie budzą najmniejszej wątpliwości.

Przesłuchiwana w toku postępowania karnego oskarżona A. D. przyznała się do popełnienia zarzuczonego jej aktem oskarżenia czynu. W swoich wyjaśnieniach opisała okoliczności, w jakich doszło do dokonania w dniu 11 stycznia 2012 roku we W. rozboju na szkodę K. S.. Podawany przez nią przebieg zdarzenia w zasadniczych kwestiach koresponduje z zeznaniami świadka K. S. , różnice dotyczą kwestii drugorzędnych dla oceny realizacji przez oskarżoną znamion typu czynu zabronionego z art. 280 § 1 k.k., tj. rodzaju i ilości alkoholu zakupionego i spożytego przez K. S. , oskarżoną i jej znajomą na przystanku autobusowym przy budynku (...). Złożone przez oskarżoną wyjaśnienia znajdują również potwierdzenie w zapisach monitoringu znajdującego się na miejscu zdarzenia, których oględzin dokonano w toku postępowania. W związku z faktem, że wyjaśnienia oskarżonej w zakresie przebiegu rozboju na pokrzywdzonym w pełni korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym Sąd uznał ten dowód za wiarygodny. Wobec braku dowodów przeciwnych Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej A. D. , również w zakresie dotyczącym używania przez nią jednego z zabranych pokrzywdzonymu telefonów oraz przekazania drugiego znajomej, z którą przebywała w nocy z 10 na 11 stycznia 2012 roku.

W ocenie Sądu zeznania świadka –pokrzywdzonego K. S. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak też później na etapie postępowania jurysdykcyjnego były całkowicie szczerze, wiarygodne, w sposób stanowczy i konsekwentny, jasno i logicznie, bowiem bez żadnych istotnych luk i sprzeczności pomiędzy poszczególnymi elementami okoliczności faktycznych, prezentowały przebieg zdarzenia z dnia 11 stycznia 2012 roku. Oceniając je w kontekście reszty przeprowadzonych w toku procesu dowodów Sąd nie miał żadnych podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności.

Za prawidłowe pod względem wymogów procedury karnej, a co za tym idzie w pełni wiarygodne, rzetelne i obiektywnie weryfikujące treść zeznań wymienionego świadka w sprawie Sąd uznał dowody postaci protokołów: okazania osoby, zatrzymania, przeszukania osoby i odzieży jak również miejsca zamieszkania, a także protokołu oględzin zabezpieczonego w sprawie zapisu monitoringu działającego w obrębie pl. (...)we W.. Także sporządzoną w toku postępowania opinię sądowo-psychiatryczną Sąd uznał za pełną i jasną, a w konsekwencji- wiarygodną.

Zdaniem Sądu na wiarygodność zasługuje również materiał dowodowy w postaci dołączonych kart karnych oraz wywiadu środowiskowego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi ustalić bez żadnych wątpliwości, że oskarżona A. D. w dniu 11 stycznia 2012 roku we W. dopuściła się przestępstwa rozboju z art. 280 § 1 k.k. używając wobec K. S. przemocy polegającej na szarpaniu, przewróceniu na ziemię i przytrzymywaniu go swoim ciałem, czym doprowadziła go do stanu bezbronności, a następnie zabrała w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) wraz z kartą SIM oraz telefon komórkowy marki S. (...), o łącznej wartości 70 zł.

Przedmiotem ochrony przestępstwa rozboju opisanego w art. 280 § 1 k.k. jest zarówno własność przedmiotu materialnego, wyodrębnionego i mogącego samodzielnie występować w obrocie, jak też nietykalność, wolność, zdrowie i życie człowieka. Celem głównym działania sprawcy jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia. Poprzez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we własne posiadanie (OSNPG 1989 nr 8, poz. 94). Przestępstwo to jest przestępstwem powszechnym, może nastąpić tylko poprzez działanie. Zachowanie się sprawcy tego przestępstwa jest ściśle określone przez przepis art. 280 k.k. i polega na zaborze rzeczy dokonany przy użyciu wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania nakierowanych na osobę, służących do przejścia władania nad rzeczą, a polegających m.in. na użyciu przemocy lub groźby jej natychmiastowego użycia wobec osoby albo doprowadzeniu do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Użycie przemocy to zastosowanie siły, fizycznej przewagi, przejawia się w wykorzystaniu przymusu. Słownikowe ujęcie przemocy ujmuje ten termin jako synonim gwałtu. Stąd też należy uznać, że użycie przemocy wobec osoby oznacza zachowanie polegające na zastosowaniu siły fizycznej ukierunkowanej na decyzję woli osoby, która jest przedmiotem przemocy. Przemocą będzie więc takie zastosowanie siły fizycznej, fizycznego przymusu w stosunku do osoby, które albo ją fizycznie obezwładnia, albo też doprowadza tylko do podjęcia przez nią decyzji woli zgodnej z zamierzeniami sprawcy - nieprzeciwstawiania się czynnościom podejmowanym przez sprawcę lub zaniechania oporu. (zob. O. Górniok, System prawa karnego..., s. 427 i n.) Użycie przemocy charakteryzować się winno dwoma elementami. Po pierwsze, winno mieć jednoznacznie określony cel, którym jest przełamanie woli oporu osoby dysponującej rzeczą. Po drugie, użycie przemocy wyrażać się winno co najmniej w naruszeniu nietykalności cielesnej osoby. Jej użycie nie musi pozbawiać w pełni osoby, na którą jest skierowana, możliwości stawiania oporu. Nie jest także konieczne, aby działanie sprawcy natrafiało na opór pokrzywdzonego lub innej osoby. Odpowiedzialność sprawcy zachodzi również wtedy, gdy ofiara sama pod wpływem przemocy lub groźby jej użycia wydaje sprawcy żądany przedmiot (OSNPG 1983, z. 4, poz. 42). Należy uznać, że spełnia znamiona rozboju zachowanie sprawcy, polegające na przygniataciu własnym ciężarem ciała, podsuszaniu poprzez zasłanianie ręką ust, wykręcaniu rąk. Należy również zauważyć, że dla przyjęcia kwalifikacji prawnej na podstawie art. 280 § 1 k.k. wystarczy użycie wobec pokrzywdzonego nawet niewielkiej siły fizycznej, jeżeli z uwagi na okoliczności zdarzenia, w tym wyraźną przewagę fizyczną lub liczebną napastników, doprowadzi ona zaprzestania oporu przez pokrzywdzonego i zaboru rzeczy.

Przestępstwo rozboju należy jednocześnie do kategorii przestępstw kierunkowych. Warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa rozboju jest udowodnienie, że jego zamiarem objęte było dążenie do zagarnięcia rzeczy poprzez użycie przemocy wobec osoby.

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu bez wątpienia doszło do realizacji znamion przestępstwa rozboju. Oskarżona w dniu 11 stycznia 2012 roku miała zamiar dokonania rozboju na osobie pokrzywdzonego i w tym celu zastosowała najpierw wobec niego przemoc w postaci szarpania oraz przewrócenia na ziemię, naruszając w ten sposób jego nietykalność cielesną. Następnie, siadając na jego udach, przyciskając do ziemi ciężarem swojego ciała, pozbawiła pokrzywdzonego możliwość obrony przed atakiem, doprowadziła go w ten sposób do stanu bezbronności. Wykorzystała w tym przypadku stan upojenia alkoholowego K. S. Następnie wyciągając z kieszeni jego odzieży telefony komórkowe działała w celu ich przywłaszczenia, o czym zdaniem Sądu świadczy przede wszystkim fakt późniejszego dysponowania nimi jak właściciel, tj. używania przez oskarżoną jednego z aparatów, a następnie wyrzucenie go oraz rozporządzenia drugim na rzecz swojej znajomej. Wskazać należy ponadto, iż sama oskarżona A. D. nie zaprzeczała takiemu celowi swojego działania.

Z związku z powyższym należało przypisać oskarżonej A. D. popełnienie zarzuconego jej przestępstwa.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił i wnikliwie rozważył całokształt istotnych okoliczności dotyczących oskarżonej A. D. i popełnionego przez nią czynu, bacząc by wymierzona kara uznana być mogła za wyważoną, słuszną i odpowiadającą stopniu społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu, jak również adekwatną do winy oskarżonej. Miał na względzie również cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze, że czyn oskarżonej skierowany był przeciwko mieniu pokrzywdzonego, godził w przysługujące mu prawo własności, a jednocześnie naruszał nietykalność cielesną pokrzywdzonego, jego wolność oraz narażał jego zdrowie na niebezpieczeństwo. Wzięto pod rozwagę, że zamach skierowany był przeciwko mieniu o wartości 70 złotych, a oskarżona stosując wobec pokrzywdzonego przemoc nie używała żadnych niebezpiecznych narzędzi, ograniczyła się do takiego jej zakresu, jaki był niezbędny tylko dla dokonania zaboru telefonów komórkowych. Jak wskazuje w swych zeznaniach pokrzywdzony K. S. oskarżona podczas przedmiotowego zdarzenia nie uderzyła go, wykorzystując w istocie jego stan upojenia alkoholowego oraz zaskoczenie. Wskazać należy, że oskarżona działała niewątpliwie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a całe zdarzenie miało miejsce po spożyciu przez pokrzywdzonego, oskarżoną i jej znajomą alkoholu uprzednio zakupionego przez K. S.

Wskazana wyżej okoliczność nie rzutuje jednak w żaden sposób na kwestię winy skazanej. Podkreślić bowiem należy, że oskarżona sama wprawiała się w stan nietrzeźwości. Biegli wykluczyli przy tym możliwość znajdowania się przez nią w chwili czynu w stanie upojenia patologicznego. Z tego względu popełniony przez nią czyn jest jej w pełni zarzucalny.

Wzięto pod rozwagę fakt, że oskarżona jest osobą młodą, a trafna reakcja karna zmierzać powinna także do jej wychowania. Oskarżona już wcześniej była osobą karaną, w tym także za przestępstwa przeciwko mieniu. Sąd miał na względzie również to, iż w toku postępowania karnego oskarżona przyznała się do dokonania rozboju i wyraziła skruchę, żałując popełnionego czynu.

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył oskarżonej A. D. karę 2 lat pozbawienia wolności jako odpowiadającą stopniowi społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuściła. Kierując się wskazaniami art. 58 § 1 k.k. oraz art. 69 § 1 i 2 k.k. zawiesił jednocześnie jej wykonanie na okres próby wynoszący 5 lat. Sąd uznał, że oskarżona nie stanowi takiego zagrożenia dla porządku prawnego, aby celem resocjalizacji konieczne było osadzenie jej w zakładzie karnym. Jednocześnie za zasadne zdaniem Sądu stało się zawieszenie wykonania orzeczonej pozbawienia wolności na najdłuższy przewidziany w art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby. Sąd kierował się przy tym przede wszystkim względami wychowawczymi wobec oskarżonej. Tak długi okres próby umożliwi weryfikację postawionej względem niej prognozy kryminologicznej, a ponadto może przyczynić się do ugruntowania u oskarżonej pozytywnej postawy wobec porządku prawnego. Sąd przyjął, że samo zagrożenie wykonania kary pozbawienia wolności istniejące przez okres 5 lat zapobiegnie powrotowi oskarżonej do przestępstwa. Jednocześnie trafność pozytywnej prognozy kryminologicznej będzie podlegać kontroli poprzez dozór kuratora, co w ocenie Sądu również przyczyni się do wzmocnienia oddziaływania resocjalizacyjnego oraz pozwoli na stałą ocenę zachowania oskarżonej w okresie próby.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę kwoty 70 zł na rzecz K. S. w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonej zaliczono okres zatrzymania od dnia 2 sierpnia 2012 roku do dnia 3 sierpnia 2012 roku, przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżoną od kosztów procesu z uwagi na brak po jej stronie posiadania środków finansowych, obciążając nimi Skarb Państwa.